

A hűség hordozójáról

A hűség szó jelentéséről többek között ez áll a lexikonban: „lat. *fidelitas*: erkölcsi erény, a kitartás társerénye, mely készségessé tesz arra, hogy minden körülmények között megmaradjunk a jóban (...) elsősorban a legfőbb érték, Isten, majd a haza, a személy, a házasság, a hivatás, feladat v. más érték iránt kötelez ragaszkodásra (...) az emberi kapcsolatok minden szintjén alapföltétel.”

Ha valaki bölcsész és pápista egyszerre, mint e sorok írója is, hát fellapozza a *Magyar Katolikus Lexikont* és rálel az iméntihez hasonló megnyugtató definícióra – és hogy miért is...? Mert nem tud belenyugodni, hogy mindig csak mások halála a fölfogható halál, ahogyan Csoóri Sándor írta.

Mert Ady száz hűségű hűségén túl hosszú éveken át megadatott találkoznia valakivel, egy nála három esztendővel fiatalabb fiúval, akinek öröklétbe távozása maga a fölfoghatatlanság. És aki egy személyben volt a lexikonbéli fogalom-meghatározás eleven, hűvér megtestesülése – ha úgy tetszik, a hűség hordozója. Ez a fiú elsősorban, mindenekelőtt, mindenekfölött és mindent meghatározóan hűséges volt. Ama ragaszkodásban, gyanítom, nem túl sok kortársa járkált itt közöttünk a magyar glóbuszon. És ami a meghatározás szerint az emberi kapcsolatok szintjén alapföltétel, nála *sine qua non* – nélkülözhetetlen, elengedhetetlen, legeslegesítő előfeltétel volt. Ennyire egyszerű ez az egész. Gyuri hűséges volt. Hűséges volt Gion Nándorhoz és a délvidéki magyarsághoz, Hornyik Miklóshoz és az összmagyar kultúrához, Pozsgay Imréhez és a magyarpárti politizáláshoz, Szeli Istvánhoz és a tudás átadásának szentségéhez, Bíró Zoltánhoz és a RETÖRKI-hez, Papp

Endréhez és a *Hitelhez*, Pécshez és Eszékhez, Rómához és Újvidékhez, Budához és Ljubljánához, a legjobb minőségű európai termőföldet adó csodás bácskai síksághoz és a mélypannon Muravidékhez, svábok és székelyek Tolna vármegyéjéhez és az ezerszer áldott hős főváros-szülővároshoz, 1956 örökéletű Budapestjéhez.

Hűséges volt a Délvidék immáron negyedszázada legparádésabb folyóiratához – úgy, hogy mintegy kollektív öngazolásul Hornyik Miklós végrendeletszerű mondatát idézgette: „az *Aracsot*, fiúk, az *Aracsot* ne hagyjátok...” Hűséges volt a népi-nemzeti eszmekörhöz és az adott szóhoz, hűséges a népi írók nagyszerűbbnél nagyszerűbb harcosaihoz és az agyonnyomított délvidéki magyarság gyarló mai egyedeihez. Legeslegjobban szétszakított, ezerszer megalázott, mindig sárba-porba tiporni akart népéhez, a szabadság nemzetéhez, a mi magyarságunkhoz, a mi fajtánkhoz volt hűséges. Évekig járt-kelt, kilincsel, tárgyalt, mesterkedett a lemészárolt délvidéki negyvenezer emlékére állítandó budapesti emlékmű ügyében. Számolt, rajzolt, kalkulált, következtetett, kérdezgetett, töprengett és összehozott az elszakított magyar nemzet-részek utolsó életmentő lehetőségeit kínáló autonómiák koncepciójának kialakításához.

Egyik legjobb írásában már hosszú évekkal ezelőtt azt írta Fekete Gyuláról, ha az albánoké lett volna, azok legalább öt szobrot állítanak neki: és el is mondta, miért; az általa Szerkesztőfejedelemnek elnevezett közös barátunkról, Hornyik Miklósról meg azt, hogy „lakásuk irodalmi, társadalomtudományi, nyelvészeti szalonnává válik, ahol jó szót, jó könyveket, jó

falatokat, jó bort és jó pálinkát lehet kapni”. A szalon élén és középpontjában pedig „egy, Sean Conneryhez hasonlóan markánsan öregedő, magas bácskai úr áll, aki mindezt tudja is magáról, mint a magyar színészkirály, Latinovits Zoltán. [...] A nagypolgári lakás könyvtárszobájában kötetek és könyvritkaságok ezrei borítják a falakat, kényelmesek a fotelok, meghitt a helyi világítás, tűnődőbbek a lányok és az asszonyok. Miklós kínál, tüzet ad, rágyújt, tölt. Könyveket vesz elő, mesél, ha kell, fordít, kedvesen udvarol, kacéran kétértelmű. Mintha minden rendben lenne.” Igen, mintha minden rendben lenne. Rendben is van: mert Fekete Gyula bátyánkban ugyanaz volt számára a lényeges, mint Miklósban vagy a hazától elrabolt magyar testvéreink ügyében: a ragaszkodás. Hogy ragaszkodni lehet és kell hozzájuk. Csak és csakis hozzájuk. A hűség, és megint a hűség. Mindig, az öröklétig. Gyurikám, most marháskodni fogok, mint annyiszor, mindenféle alkalmakkor: azt a szobrot – a hűség, a kitartó ragaszkodás szobrát – én bizony Neked állítanám. No jó, nem lovasszobrot, csak egy, a RETÖRKI Andrassy úti bejáratánál virgoncan cigarettázó bajuszos figurát, de a lényeg nem ez lenne. Hanem amit ez az alkotmány jelképezne és fölmutatna. A HŰSÉG HORDOZÓJÁNAK alakját. Így, csupa nagybetűvel. Merthogy ez valójában mit jelent, megkockáztatom: alig van fogalmunk róla. Csak azt hisszük, hogy van.

A hűség éppúgy nem túl divatos fogalom manapság, mint a kitartás, vagy éppen a szavát tartó megbízhatóság. Amíg könnyed cinizmussal, mintegy nyeglén odavetve mondogatják, hogy *a hála nem politikai kategória* (nem is az: éppen hogy erkölcsi lenne, ám láss csodát: végső soron a politika is

az) – ugyanúgy el lehet kellemkedni az emberekhez, eszmékhez-eszményekhez kitartóan ragaszkodó egyén vagy szent eszelősnek vagy szárnalmas baleknak minősített megnyilvánulási formáin. Pedig csak igazi hőseinkről van szó. Ugyanis csak azok. És csak ők azok.

Aki ragaszkodni tud, aki kitartani képes, aki emberekhez, eszmékhez, ügyekhez kötődni tud, még ha két másodperc alatt múlik is ki ebből az árnyékvilágból: a láthatáron túlra tudja rúgni a Kaszást. Gyurikám, Neked sikerült. Egy sokra hivatott fiatal kolléga, mikor megtudta távozási kísérletedet – mert vegyük tudomásul, ez csak kísérlet volt, *fidelitas*-alaplényed miatt Te eleve nem vagy képes a távozásra, Gyurikám, akkor se távozhatnál, ha akarnál –, ez a fiatalember azt írta nekem: „megtiszteltetés volt, hogy ismerhettem.” A hűségnek – az igazinak – valószínűleg nem lehet ennél nagyobb megbecsülése, irogathatok én itt össze akármennyit. Ez a kurta kis mondat, jóval az emberélet útjának még a felétől is eminnen érkezve, a legpontosabb és legtömörebb szoborfelirat. Gyurikám, tudjuk, hogy ennyi elég.

Egy hatvanhárom esztendő magyar férfi áll a kopár és hideg magyar mezőn, rettenetesen erős szél fúj szemközt, ő kicsit összehúzza enyhén ázsiai vágású szemét és csak fújja, fújja a füstöt, mozdulatlanul, rendületlenül. Juhász Györgynek hívják. Boldog vagyok, hogy barátjának tartott.

(Az itt közölt szöveg elhangzott Juhász György 2017. május 16-i temetésén. A szöveg ezzel egy időben a 2017. júniusi Hitelben is megjelenik.)

DOMONKOS LÁSZLÓ